

“Hé persmuskiet, ben je er weer? Koffie? Jammer, die is net op!”

Zo werd ik jarenlang “begroet” in de Wijckermolen in Beverwijk door kastelein Rob Jongejans. Uiteindelijk kreeg ik wel mijn bakkie koffie, maar een schoteltje zat er niet onder, roeren deed je met je vinger of zo en je had mazzel als er suiker en/of melk in zat. Mensen, mensen: wat heb ik altijd gelachen in dat café. Alles kon bij Rob. Samen met zijn Hetty stond hij voor gastvrijheid, maar wel op hun manier. Biertje best, happies goed, erwtensoep met worst prima en –zelf meegemaakt- samen eten op de afgedekte biljarts was ook geen punt. En de rekening? Die viel altijd mee; geen idee hoe hij het voor elkaar kreeg! De laatste jaren ging het allengs slechter met hem. De activiteiten op biljartgebied namen af en (moet niet, maar het gebeurt gewoon) dan nemen de contacten af. Ik was tenslotte geen spelend lid bij hem en kwam er uitsluitend voor de krant en voor clubleden die er finales speelden. En al die finales waren gezellig en ook altijd druk bezocht. Eén finale zal ik nooit vergeten. Het ging om bandstoten 3e of 4e klasse met de start op vrijdagavond. Zijn drie fantastische biljarts waren volop in bedrijf. Spelers, arbiters, wedstrijdleader Hans Vandewalle en publiek attent en dus rustig. Achter het biljartgedeelte is nog een enorme ruimte, die op dat moment afgescheiden was van de rest.

Breekt me daar rond acht uur toch een pandemonium los! Countrymuziek en vrolijk stampende laarzen overstemden alles wat ook maar met biljarten te maken had. “Oh ja, de Linedanceclub is er ook nog vanavond”, was Rob’s nuchtere commentaar. Hetty: “Niet zeiken hoor; doorspelen!” Ik viel van mijn kruk van het lachen. Echt, u had die smoelen moeten zien van die serieuze (waar gaat het over?) biljarters. Dat was Rob ten voeten uit. En nog iets: hij vergat mij nooit! Alle keren dat ik wegging richting krant, stopte hij mij een plant of bos bloemen toe. En ik mocht nooit afrekenen. “Jij kan niet opzuipen wat ik aan vrije pers krijg! Zet je me in de krant komende week?” “Natuurlijk Rob: jij altijd!”, was het antwoord. Ik heb dat ook altijd gedaan. Rest mij dit stukje, rest u en mij de nagedachtenis aan een prachtig mens. Met al zijn fouten, met al zijn tekortkomingen, met zijn zwakke gezondheid, een echte ouderwetse kastelein die ik nooit vergeten zal. Rust zacht Rob. Als er eentje dat verdiend heeft, ben jij het.

Martien de Gier
Haarlemsch Dagblad